

Kazen.

(K podobi.)

Slavko in Minka, živa otroka,
mamico sta jezila.

„Ako ne bo miru — kar grem,
pa se ne bom več vrnila!“

Šla je; na jok sta se držala
Slavko in Minka. — Kaj bo li,
ako vedno bo mamica jezna
in se ne vrne nikoli?

Mati pred sobo počaka, pomišlja:

„Kdo naj ostavlja otroka?
Kam bi zabredla šibka nožica,
če je ne vodi matere roka?“

Kaj bi moje srce počelo?
Od bolesti umrlo bi samo!
Sebi dam največjo srečo,
ko otrokoma dam spet mamo!“

Vrata odpre . . . In smek jo pozdravi,
čakajo mater objemi:

„Kadar spet pojdeš, mamica zlata,
pa kar naju s sabo vzemi!“

E. Gangl.

Nerodni Jurček.

Iz francoščine J. D.

ivel je nekdanj deček, ki so ga zvali za Jurčka. Ni bilo skoro dneva, da bi ne napravil kaj nerodnega.

Nekega dne mu reče mati: „Jurček, pojdi danes v mesto na semenj in kupi pujska. Izberi jako debelega in se pogajaj zanj, da ga ne plačaš predrago.“

„Ne boj se, mamica, bom že pazil.“

Jurček gre torej v mesto kupovat pujska. Izbere debelega in se pogaja zanj dolgo časa, da ga ne bi plačal predrago; potem mu pa pravi: „Pujsek, zdaj pa le priden bodi in pojdi domov, ne da bi se kje ustavljal!“

Pujsek zakruli, kakor da bi odgovoril: „Bom!“ Jurček se gre izprehajati po mestu, da pozve kakih novic. Ko se na večer vrne domov, vpraša mater: „No, ali ni lep naš pujsek?“

„Kje pa imaš vendar svojega pujska?“

„Kaj, ali ga še ni doma?“

„Kako doma? Kdo bi ga bil pripeljal?“

„Nihče. Pa sem mu bil vendar dejal, da naj bo priden in naj gre naravnost domov, ne da bi se kje ustavljal; odgovoril mi je, da bo.“

„Beži, beži!“ reče mati, „pujsek je za nas izgubljen. Pa ga nisi mogel privezati za nogo in ga tirati pred seboj s palico?“

„Drugokrat, mamica, storim tako!“

Črez nekaj dni ga pošlje mati v mesto kupit trinožnik za lonec, ki se v njem kuhajo pomije. Jurček se napoti torej v mesto in kupi trinožnik. A spomni se, kaj mu je bila rekla njegova mati, da bi bil moral pujska privezati za nogo in ga s svojo palico gnati pred seboj.

Priveže torej trinožnik za eno nogo in ga začne biti s svojo palico, da bi ga spravil dalje. Seveda trinožnik se ne gane. Jurček bije po njem še bolj, vedno bolj in ga končno razbije. Nevoljen se vrne domov in reče materi: „Mamica, storil sem, kakor si mi bila rekla: privezal sem trinožnik za eno nogo, izkušal sem ga gnati pred seboj s palico, a ni hotel iti; zato sem tolkel še bolj po njem, pa se mi je razbil.“

„Oj, ti nesrečno dete! Pametnejšega mi še nisi nikoli pogodil! Ali nisi mogel obesiti trinožnika na hrbet in ga nesti tako domov?“

„Drugokrat, mamica, storim tako.“

Nedolgo potem mu reče mati:

„Jurček, pojdi v mesto kupit zavoj lojevih sveč!“

Jurček se napoti v mesto, kupi zavoj lojevih sveč in se spomni, kaj mu je bila rekla mati, da bi bil moral nesti trinožnik na hrbtu. Vzame torej zavoj sveč in ga obesi na hrbet.

Prav ta dan pa je bilo jako vroče, in solnce je pošteno pripekalo na Jurčkov hrbet. Nič čudnega, če ni bilo, ko se je Jurček vrnil domov, o svečah ne duha ne sluha, če so visele po hrbtu le stensjske niti in če mu je bila obleka popolnoma mastna.

„Kako si vendar neumen!“ mu reče mati, „ali ne veš, da se loj kaj rad raztopi? Namesto da si ga del na solnce, bi ga moral vtakniti v vodo, ko si šel mimo kakega potoka, ali ga ohladiti na vetru, ko si došel na vrh griča.“

„Drugokrat, mamica, storim tako.“

Črez nekaj dni ga pošlje mati v mesto kupiti soli in perja za pernice. Ko pride Jurček na vrh griča, se spomni, kaj mu je bila rekla mati, da bi bil moral ohladiti sveče na vetru. Ustavi se torej, odpre vrečo s perjem in ga razgrne na vetru. Prav ta dan pa je vel hud veter; vse perje se je razpršilo.

„Dobro,“ pravi Jurček sam pri sebi, „naredil sem majhno neumnost. Zdaj pa moram paziti na sol. Sicer bom okregan.“

In krene jo po griču navzdol, nesoč prazno vrečo za perje v eni in sol v drugi roki. Ob znožju griča je tekla potok.

„Mama mi je rekla, da bi bil moral sveče vtakniti v vodo,“ nadaljuje Jurček sam pri sebi. Vtakne torej vrečo soli v vodo. Seveda, ko se je Jurček vrnil domov, ni bilo o perju in o soli ne duha ne sluha.

Jurčkovo mater je minila potrpežljivost, in odsihdob Jurček ni več hodil ničesar nakupovat.

